

ק"פ 64110/05/21 - הגב' רביבו אלבז מרגלית נגד הוט - מערכות תקשורת בע"מ, הוט טלקום שותפות מוגבלת

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 64110-05-21 אלבז רביבו נ' הוט - מערכות תקשורת בע"מ ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט גיל קרזבום
הקובלת

הגב' רביבו אלבז מרגלית
באמצעות ב"כ עו"ד מיכאל דינצ'ס

נגד
הנאשמות

1. הוט - מערכות תקשורת בע"מ
2. הוט טלקום שותפות מוגבלת
באמצעות בא כוחן עו"ד אריאל לאונה

החלטה בבקשת הנאשמות להורות על ביטול הקובלנה

כללי

1. בתאריך 31.5.21 הוגשה כנגד הנאשמות קובלנה פלילית בעבירות לפי סעיפים 1, 2(7), 2(9) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א 1981 (להלן: "**החוק**"). ביום 29.06.21 הוגשה קובלנה מתוקנת. בדיון שהתקיים בתאריך 24.10.21 עתרו הנאשמות לביטול הקובלנה. בהמשך, הצדדים השלימו טיעוניהם בכתב.

עובדות הקובלנה המתוקנת

2. הנאשמות הינן חברות רשומות העוסקת במתן שירותי תקשורת.

לטענת הקובלת, בתאריך 8.07.2019 היא הופתעה לגלות כי הנאשמות פגעו בפרטיותה וגבו כספים מחשבונה במשך שנים מבלי שהקובלת התקשרה עמן בחוזה התקשרות, ומבלי שקיבלה כל שירות מהנאשמות. לטענת הקובלת החתימה על ההסכם אינה חתימתה, ומדובר בחוזה התקשרות מזויף. בהתאם, היא הגישה תלונה במשטרת ישראל, אך זו נסגרה, לטענתה, מבלי שהנאשמות נחקרו.

לטענת הקובלת הנאשמות ניצלו במשך שנים את העובדה, שהקובלת לא הבחינה בגביית הכספים מחשבונה שלא כדין, ובכך פגעו בפרטיותה וחייבו את חשבונה בסכומים גבוהים של יותר מ-33,000 ₪ (במצטבר).

לטענת הקובלת, היא מעולם לא חתמה על כל חוזה התקשרות עם הנאשמות ביחס לשירותי תקשורת בנכס ברח' ברל כצלסון 90 בחיפה, ולראיה היא מחזיקה ברשותה חשבוניות המעידות כי היא בכלל הייתה לקוחה של חברת "בזק".

לטענת הקובלת, רק לאחר קבלת ייצוג משפטי היא נחשפה לראשונה לטופס הבקשה להצטרפות, ממנו עולה, כי החל מיום 9.11.2008 חויב חשבונה מדי חודש בסכום של 235 ₪ בגין שירות עבור 4 קווי טלפון שאינם מוכרים לה, אינם ידועים לה, ואינם בשימוש. לטענתה, היא נדהמה לגלות כי הנאשמות חייבו אותה במשך כ-12 שנים מבלי לשלוח לה כל חשבונית, וזאת עד לחודש מאי 2019, ובהתאם יש גם למנות את תקופת ההתיישנות.

עוד נטען, כי הנאשמות הודו בפניה במהלך שיחה מתועדת במחדליהן. משהסתבר לקובלת שמדובר בסכומים גבוהים, היא הגישה תביעה אזרחית כנגד הנאשמות.

לטענתה הקובלת במעשיהן הנ"ל הנאשמות עשו שימוש לא חוקי ברכושה ובכספה, ובכך פגעו בפרטיותה.

תמצית טיעוני הנאשמות:

3. לטענת הנאשמות נפלו פגמים מהותיים בכתב הקובלנה, זאת בהיעדר פירוט שמות עדי הקובלת, והיעדרו של חומר חקירה. עוד נטען, כי בהתאם לסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות נדרש יסוד נפשי של זדון, אותו ניתן לייחס אך ורק לאדם ספציפי, שבמקרה זה זהותו לא פורטה בכתב הקובלנה. לטענת הנאשמות, יש בכל אלו כדי לפגוע ביכולתן להתגונן בפני הקובלנה.

הנאשמות טענו להתיישנות, שכן העבירות כביכול בוצעו בשנת 2008, ותקופת התיישנות עומדת על שנתיים.

עוד נטען, כי הקובלנה הוגשה בחוסר תום לב תוך הסתרת עובדות מהותיות, לרבות העובדה שהתקנת קווי הטלפון נעשתה בנכס שהיה בבעלות הקובלת, ואשר הושכר לבא כוחה.

בנוסף נטען, כי יש בהגשת הקובלנה כדי להוות שימוש וניצול לרעה של ההליך במטרה לקדם את התביעה האזרחית שהוגשה באותו עניין. בהקשר זה הנאשמות הפנו לדברי הקובלת בדיון מיום 24.10.21, מהם עולה כי הקובלנה הוגשה לצורך השגת הכרעה מוקדמת בהליך האזרחי.

הנאשמות הדגישו, כי מדובר למעשה בקובלנה שעניינה עבירות מסוג: זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה. עבירות שלא ניתן לבררן במסגרת הליך של קובלנה פלילית. בהקשר זה נטען, כי השימוש במושג "פגיעה בפרטיות" אינו משקף את תוכן ומהות הקובלנה, ונועד אך ורק על מנת להכשיר את הגשת הקובלנה.

הנאשמות העלו טענות נוספות הקשורות בעובדות כתב האישום, ובכך שמדובר בכתב אישום הנעדר כל בסיס ראיתי.

לאור כל האמור לעיל ביקשו לסלק את הקובלנה על הסף, תוך חיוב הקובלת בהוצאות.

תמצית טענות הקובלת

4. הקובלת הדגישה את זכותה החוקית לפעול כנגד הנאשמות הן במישור הפלילי והן במישור האזרחי.

לטענת הקובלת, לקיחת הכספים מחשבונה דרך הוראת קבע (ולא באמצעות כרטיס אשראי כפי טענת הנאשמות) מהווה פגיעה בפרטיותה, שבוצעה במזיד על ידי הנאשמות, שלהן אחריות שילוחית ביחס לעובדיה, ובהתאם יש להיפרע ממנה, במיוחד נוכח העובדה, שהנאשמות הינן בעלות ה"כיס העמוק", והן אלו שנהנו מכספי הקובלת.

הקובלת העלתה מספר טענות בקשר לאחריותו של תאגיד, ובפרט ביחס לחובה למסור ללקוח עותקים מחוזה ההתקשרות, החיובים והחשבוניות. חובה אותה הנאשמות לא קיימו.

עוד נטען, כי לא עומדת לנאשמת במסגרת קובלנה פלילית הזכות לעיין בחומר החקירה. עם זאת, הקובלת העבירה לנאשמות את כל חומרי החקירה, לרבות דיסק הכולל תיעוד שיחה בין הקובלת לנציגת הנאשמות אשר הודתה בכך שעל הנאשמות להשיב לקובלת את מלוא הכספים. לטענת הקובלת, יש בתוכן השיחה כדי להוות גם הודאה בעבירה של פגיעה בפרטיות.

לאור כל האמור לעיל ביקשה לדחות את הבקשה, תוך חיוב הנאשמות בהוצאות.

דין והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, לפיה יש להורות על ביטולה של הקובלנה.

6. אקדים ואומר, שאין בדעתי להתייחס לראיות ולטענות הרבות אליהן הפנו הצדדים, ככל שהן מתייחסות להוכחת או הפרכת עובדות כתב האישום. אין זה השלב לעסוק בכך, וכל שעלי לבחון הוא האם קיימת הצדקה לביטול הקובלנה מאחד הטעמים שפורטו בטיעוני הנאשמות.

7. אשר לטענת ההתיישנות, אין בה ממש, ולו מהטעם שתקופת ההתיישנות בת השנתיים נקבעה ביחס לעוולה האזרחית של פגיעה בפרטיות, בעוד שההתיישנות העבירות נשוא הקובלנה עומדת על 10 שנים, ובכל מקרה מדובר (לפחות על פי כתב האישום) בעבירות מתמשכות, שאת תקופת ההתיישנות ביחס אליהן יש למנות ממועד השלמתן.

כתב הקובלנה עניינו עבירות שלא ניתן לדון בהן במסגרת זו

8. כתב הקובלנה מייחס לנאשמות עבירות לפי סעיפים 2.2(7), 2.2(9), וסעיף 5 לחוק, שעניינן פגיעה במזיד בפרטיותה של הקובלת, בכך שהנאשמות: **הפרו חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניינו הפרטיים של אדם** [ס' 2.2(7) לחוק] **ועשו שימוש בידיעה על עניינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה** [סעיף 2.2(9) לחוק].
- על פני הדברים, מדובר בעבירות בגין ניתן להגיש קובלנה פלילית (ר' תוספת שנייה לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב 1982) - להלן: **"חוק סדר הדין הפלילי"**.
9. עם זאת, עיון בעובדות כתב הקובלנה מלמד, כי במהותו מדובר בכתב קובלנה, שעניינו טענות של זיוף חתימה, שימוש במסמך מזויף, וקבלת דבר במרמה. לציין, שהקובלת אף הגישה תלונה במשטרה בגין עבירת זיוף (ר' סעיף 4 לכתב הקובלנה המתוקן), אך התיק המשטרתי נסגר.
- כידוע עבירות של זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה, אינן ניתנות לבירור במסגרת קובלנה פלילית (ר' תוספת שנייה לחוק סדר הדין הפלילי).
10. נשאלת השאלה האם ראוי לאפשר ניהול קובלנה פלילית המייחסת לנאשמות עבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, כאשר לב-ליבה של הקובלנה וכל העובדות המפורטות בה, עניינן טענות של זיוף ומרמה. לשאלה זו יש להשיב בשלילה.
- ראה בהקשר זה עק"פ 56296-03-19 **סלמאן נ' וסים ואח'** (מחוזי-חיפה) שם עמד בית המשפט הנכבד על הפסול שבהתנהלות זו: **"ניסיונו של המערער לבסס את הקובלנה על סעיפים מתוך חוק הגנת הפרטיות, נועדה למעשה לעקוף את חסימתו מלבסס את הקובלנה על העבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף ועשית שימוש במסמך מזויף... על מנת שניתן יהיה לקבוע האם יש להרשיע את המשיבים לפי סעיפי החוק להגנת הפרטיות, אין מנוס מלשמוע ראיות, לדון ולהכריע, בשאלה העיקרית והיא: האם זייפו המשיבים את חתימת המערער על הסכם המתנה, והאם עשו שימוש במסמך המזויף, וזאת לביסוס טענתו של המערער שהפגיעה בפרטיותו נעשתה שלא בהסכמתו, כנדרש בסעיף 1 של החוק... ואולם, כזכור, אין חולק על כך שעבירות הזיוף, שימוש במסמך מזויף, וקבלת דבר במרמה אינן מנויות ברשימה הסגורה של העבירות שניתן לדון בהן במסגרת קובלנה פלילית פרטית, כעולה מסעיף 1 של התוספת השנייה... משמע, ניסיונו של המערער להתבסס על העבירות לפי החוק להגנת הפרטיות, הוא ניסיון לעקוף את ההוראה המונעת על פי חוק את הדיון בעבירות זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה. אין להתיר זאת, שהרי לא בכדי הגביל המחוקק את הדיון בעבירות במסגרת קובלנה פלילית פרטית לעבירות שאינן מן החמורות בספר החוקים"** (ההדגשות שלי ג.ק.).

11. הדברים יפים גם בעניין שבפניי, בו לא יהיה מנוס משמיעת ראיות, והכרעה בשאלות המרכזיות נשוא הקובלנה, קרי, האם חתימתה של הקובלת זופה על מנת לאפשר את חיובה במסגרת הסכם למתן שירותי תקשורת. כאמור, מדובר בעבירות שאין נכללות ברשימת העבירות שניתן לדון בהן במסגרת קובלנה פלילית. עובדות הקובלנה כפי ניסוחה צריכות להתברר במסגרת תביעה אזרחית ו/או תלונה במטרה (שבמקרה זה לא הסתיימה בכתב אישום).

12. יודגש, כי גם אם בסופו של יום ניתן יהיה לקבוע, שעבירות הזיוף והמרמה (ככל שתוכחנה) יכולות להצביע גם על פגיעה בפרטיותה של הקובלת, אין בכך כדי לאפשר ניהול קובלנה, שהכרעה בה מחייבת דיון מעמיק בשאלות שלא ניתן לבררן במסגרת זו.

13. כאמור, הקובלת הגישה תביעה אזרחית, והדיון בסוגיות אלו יוכרע שם.

14. לא למותר לציין, שמוסד הקובלנה נועד, בין היתר, לאפשר דיון פלילי בעבירות קלות יחסית, בעוד שדיון מעמיק בעבירות חמורות ומורכבות יחסית כגון זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה, אינו עולה בקנה אחד עם תכלית, ומטרות מוסד הקובלנה.

15. בנסיבות אלו, אני קובע, כי הגשת הקובלנה כפי נוסחה, מהווה ניסיון בלתי ראוי לעקוף את הוראות חוק סדר הפלילי, והכל במטרה להצדיק הגשת קובלנה פלילית בעבירות שאין לבית המשפט סמכות לדון בהן במסגרת זו, ולכך אין לתת יד.

16. לציין, כי במסגרת תשובת הנאשמות מיום 17.11.21, צוטטה בהרחבה החלטת בית משפט השלום בחיפה (ק"פ 41000-10-20), אשר ביטל את כתב הקובלנה שם, בין היתר גם מטעמים דומים לאלו שפורטו לעיל (ר' ס' 13 לתשובת הנאשמות). הגם שיש לתהות על כך שהקובלת חוזרת על התנהלות נפסדת זו, אין בדעתי לתת להחלטת הביטול שם, כל משקל במסגרת החלטה זו.

הקובלנה הוגשה במטרה לקדם הליך אזרחי המתנהל בין הצדדים

17. יש ממש בטענת הנאשמות, לפיה הקובלנה הוגשה במטרה לקדם את ההתדיינות האזרחית המתנהלת בין הצדדים.

18. הקובלת פועלת כנגד הנאשמות בשתי חזיתות ביחס לאותה מסכת עובדתית. חזית אחת הינה תביעה אזרחית, והשנייה ההליך הנוכחי. הקובלת רשאית כמובן לעשות כן מכוח סעיפים 4 ו-5 לחוק, אך יש לבחון את מטרת הקובלנה, והאם היא נועדה שלא למטרה שלשמה קיים מוסד הקובלנה.

עמד על כך כב' הנשיא (בדימוס) א. ברק ברע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטאן פ"ד נ"ט(6) 554 (להלן: "סולטאן"): "אין לשכוח שתכליתן הטלת אחריות פלילית בגין ביטוי פומבי. זהו כלי חמור ורציני, וכך יש להתייחס אליו. לא בכדי מגלה המשפט המשווה נטיה גוברת לצמצום הסנקציה הפלילית בגין לשון הרע, כאשר עיקר ההתדיינות בעניין זה מתנהלת במישור האזרחי, תוך מתן אפשרות לפסוק פיצויים לדוגמא... ככלל, לא נועד ההליך הפלילי ליישוב יריבויות אישיות או לריצוי מעשי נקם" (ס' 47 לפסק הדין). אמנם הדברים נאמרו ביחס לעבירה של "לשון הרע", אך הם יפים ביחס לקובלנה באשר היא.

19. בדיון שהתקיים בתאריך 24.10.21 בקשה הקובלת להגיב לטענות המקדמיות שהועלו על ידי הנאשמות (חרף המלצתי המפורשת שתעשה זאת בכתב באמצעות בא כוחה - ר' עמ' 6 ש' 10 לפרוטוקול). בין היתר הסבירה הקובלת כי הקובלנה הוגשה מטעמים כלכליים, וכדבריה: "ברגע שהם מורשעים, ההליך האזרחי נגמר, מאחר שזה הליך נגרר. יש לי ילד ברצף האוטיזם ואני מתפרנסת אך ורק מקצבת שארים. אני לא יכולה להרשות לעצמי. אני זקוקה לכסף הזה".

במילים אחרות, הקובלנה הוגשה בעיקר לצורך השגת הרשעה, שתשמש את הקובלת לקידום ההליך האזרחי.

20. כאמור, הליך הקובלנה לא נועד ליישוב יריבויות בין הצדדים, לא לצורכי ניגוח, ובוודאי שלא לצורך קידום הליך אזרחי מקביל. יש בהתנהלות זו של הקובלת כדי להוות ניצול לרעה של הליכי משפט.

21. מדובר בטעם נוסף, שיש בו כדי להצדיק את ביטול הקובלנה.

כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה לפיה חוק ההגנה על הפרטיות

22. הרבה מעבר לנדרש, אציין, כי יש ממש בטענת הנאשמות לפיה כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה לפי חוק הגנה על הפרטיות. הקובלת כלל לא ציינה בעובדות הקובלנה מה היא אותה חובת סודיות נטענת, וכן לא פירטה מהו ה"מידע" שנעשה בו שימוש, וכיצד הגיע לידי הנאשמות. בהקשר זה לא די בטענת "זיוף", וגביית כספים מכוח הסכם, שהקובלת לא הייתה מודעת ושותפה לו, כדי ללמד על פגיעתה בפרטיותה.

סעיף 2.(7) לחוק עניינו "הפרת סודיות" ביחס לענייניו הפרטיים של אדם. גם אם נצא מתוך נקודת הנחה שהנאשמות זיפו את חתימתה וחייבו את הקובלת ללא ידיעתה וללא הסכמתה, אין בכך כדי לבסס עוולה מסוג "הפרת סודיות". לטענת הקובלת, לא היה בינה לבין הנאשמות כל הסכם התקשרות או יחסים אחרים, כך שגם לא יכולה להתקיים חובת סודיות מכוח הסכם לו הקובלת מתכחשת.

הדברים נכונים גם ביחס לסעיף 2.(9) לחוק. בהקשר זה יודגש, כי החוק מתייחס ל"ידיעה" שנמסרה על ידי הנפגע, בעוד שבעניינינו הקובלת מכחישה את מסירת המידע לנאשמות.

לסיכום

23. לאור כל האמור לעיל הגעתי לכלל מסקנה, לפיה נפלו פגם ופסול מהותיים בכתב הקובלנה, אשר הוגש בחוסר סמכות ביחס לעובדות ועבירות שלא ניתן לבררן במסגרת זו, תוך ניסיון לנצל לרעה הליכי בית משפט במטרה להשיג הכרעה בתביעה האזרחית.

24. בהתאם להוראות סעיפים 149 (3) ו-(4) + 150 לחוק סדר הדין הפלילי, אני עושה שימוש בסמכותי ומורה על ביטול הקובלנה.

25. אשר לעתירת הנאשמות להטלת הוצאות, אחליט בה ככל שתוגש בקשה מפורטת ומנומקת, ולאחר קבלת תגובת הקובלת.

26. הדיון הקבוע לתאריך 19.12.21 מבוטל בזאת.

27. המזכירות מתבקשת להעביר עותק החלטה זו לידי הצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"ב, 13 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.